

[Finansministeren.]

om en manglende forståelse for de væsentlige problemer på dette felt.

Tilskuddet til socialt boligbyggeri drejer sig om tilskud til boliger for mindstbemidlede. I loven om boligbyggeri er for dette byggeri fastsat en bevillingsramme på 2.000 lejligheder årlig. Statstilskuddet andrager normalt 20 pct. af nettoanskaffelsessummen, og hvis denne anslås til 50.000 kr. pr. lejlighed, udgør statstilskuddet altså 10.000 kr. pr. lejlighed, og den årlige bevillingsramme skulle således være 20 mill. kr. Denne ramme har dog ikke hidtil været udnyttet fuldt ud — hvilket ud fra sociale synspunkter vel snarest må beklages — og de ansatte 5 mill. kr. svarer til, hvad man i boligministeriet efter en skønsmæssig beregning mener kommer til udbetaling i det kommende finansår.

I betragtning af, at der efter lovgivningen kunne anvendes 20 mill. kr., forekommer det lidt stærkt, at den ærede ordfører ikke kan se nogen sparelinje i bevillingsforslaget. Den ærede ordfører synes at se på sagen med lidt egenartede briller, og det forekommer mig så meget mere ejendommeligt, som jeg hidtil har forstået, at den ærede ordfører så på netop denne form for byggeri med sympati.

Den ærede ordfører nævnte dernæst et par eksempler på, at vi skulle have gjort finanslovsforslaget lidt „finere“, end det egentlig er. Således fandt han det tvivlsomt, om man kunne tale om et kasseoverskud på forslaget på 167 mill. kr. Han henviste som begrundelse for denne tvivl til, at der var disponeret over de 50 mill. kr., nemlig til afskrivning på den særlige statsforskrivning til Danmarks nationalbank.

Det forekommer mig at være uden betydning for kasseoverskuddets størrelse, om beløbet indgår på den ene eller den anden konto i nationalbanken; det økonomisk afgørende er, at det er penge, staten har taget ud af omsætningen og indbetalt til nationalbanken.

Også den grønlandske konjunkturudligningsfond må holde for. Den er oven i købet farlig! Med denne sag forholder det sig sådan, at ministeren for Grønland for det første år, da denne fond påregnedes at få et underskud, nemlig i indeværende finansår, stillede forslag på finansloven om, at

det budgetterede underskud blev dækket med det samme ved en udgiftsbevilling på den kgl. grønlandske handels budget. Men ved et samråd med finansudvalget den 9. februar i år enedes ministeren med udvalget om — og jeg tror, det var udtryk for et ønske fra udvalget — at man ikke burde ændre ved den hidtidige bevillingspraksis bl. a. under henvisning til, at den grønlandske konjunkturudligningsfond er til behandling i Grønlandsudvalget af 1960. På denne baggrund må man vist sige, at det er småfiskeri, den ærede ordfører er ude på — og betegnelsen „farlig“ er i hvert fald gådefuld.

Lad nu de sidste 2 eksempler være et sidespring, forhåbentlig også fra den ærede ordførers side, tilbage bliver, at vi virkelig har søgt at følge en tilbageholdende linje. Men hvad er da årsagen til, at vi alligevel kommer op på en udgiftsstigning på noget over 1 milliard kr.? Ja, jeg har jo allerede nævnt det i hovedtræk ved fremsættelsen, men vil gerne uddybe emnet lidt nærmere.

Hvis vi går ud fra det korrigerede udgiftsloft på 8.610 mill. kr. og tager i betragtning, at der ikke i finanslovsforslaget er budgetteret med fuld fortsættelse af støtten til landbruget, er der på andre områder en stigning på 1.350 mill. kr., der fordeler sig således: på en række væsentlige, lovbundne områder — men ikke alle lovbundne områder er medregnet — er der en stigning på 550 mill. kr. Der er afsat 300 mill. kr. til pristalsreguleringer af lønninger m. v.; anlægsudgifterne, særlig vedrørende trafik og undervisning, stiger med 250 mill. kr., og tilbage til øvrige stigninger er der 250 mill. kr., hvoraf en del vedrører stigninger på mange mindre, lovbundne områder.

Som eksempler på væsentlige, lovbundne udgiftsstigninger kan jeg nævne, at tilskuddet til kommunale sygehuse stiger fra 360 til 395 mill. kr., at folkepensionens brutto-udgifter stiger fra 1.300 til 1.422 mill. kr. og invalidepensionen fra 290 til 372 mill. kr.; udgifterne til sindssygeforsorg og statshospitaler stiger fra 140 til 169 mill. kr., tilskud til lærerlønninger fra 650 til 740 mill. kr. og refusionen af kommunernes vejudgifter fra 269 til 292 mill. kr.

De lovbundne udgifter har regeringen været nødt til at optage med de nævnte beløb, så længe der ikke er sket ændringer i lovgivningen. Beløbet til pristalsregule-